

Underbilag

København, den 18. marts 1952.

Hr. finansminister Thorkil Kristensen.

Vedrørende omsætningsafgiften på radiomateriel i henhold til lov nr. 437 af 19. november 1950.

I anledning af de kommende forhandlinger indenfor regering og rigsdag om, hvorledes ligevægten i samfundets økonomi skal tilvejebringes, når de nuværende afgiftslove udløber, tillader undertegnede organisationer indenfor radiobranchen sig herved at fremføre følgende om denne branches særlige forhold:

Radiobranchen er principielt indforstået med på lige fod med alle andre at måtte bære sin forholdsvise andel af tidens økonomiske byrde, hvis det sker på en fælles, bred basis, f. eks. i form af en generel omsætningsafgift eller købekraftnedsættelse, men da radiobranchen af de nuværende afgifter rammes langt hårdere end andre erhverv, hvilket nærmere begrundes i det følgende, tillader vi os at protestere mod en videreførelse af de nuværende afgifter, der ellers med tiden vil medføre en proletarisering og monopolisering af erhvervet.

Udover at henvise til det ved forhandlingerne om afgift på fjernsynsapparater anførte, herunder om radioens værdi som kulturfaktor — se betænkning vedrørende lov om ændring i lov om omsætningsafgift af forskellige varer og lov om toldafgifterne, afgivet den 30. november 1951, blad nr. 59 — og til gramfonbranchens henvendelse om denne branches særlige forhold, der på visse punkter (pladespillere) er fælles med radiobranchens, skal vi motivere vor protest som følger:

1. Radio er en udpræget afbetalingsvare, og at belægge en afbetalingsvare med en betydelig kontant afgift, der skal udredes længe inden de fornødne midler er gået ind, har medført en dybtgående likviditetskriser i radiobranchen.

I denne forbindelse kan det oplyses, a) at $\frac{9}{10}$ af al omsætning i branchen sker på afbetaling, b) at udbetalingen som regel andrager ca. 10 pct. (ofte er udbetalingen endog et brugt radioapparat) og c) at kontrakternes løbetid er ca. 20 måneder. Kravet om en kontant afgift erlagt kort tid efter salgets afslutning, hvor der praktisk talt intet er indgået i forhandlerens kasse, har fuldstændig slået bunden ud af branchens i forvejen hårdt anspændte likviditet.

2. Radio er efterhånden blevet en udpræget eksportvare. I 1951 androg eksporten mere end 40 mill. kr. Uden et stabilt hjemmemarked er det imidlertid umuligt at opretholde eksporten, og den før nævnte likviditetskriser har haft så kraftige tilbagevirkninger på industrien, at den allerede oparbejdede eksport og bestræbelserne for dens videreførelse lider herunder i mærkbar og stigende grad. Radiobranchen kan derfor ikke bære afgiften i dens nuværende form.

3. Branchen føler sig meget usikker i sine dispositioner og afgiftsberegninger, da det i praksis har vist sig ugørligt at opstille klare regler, der på retfærdig vis dækker alle de nuancer, radiosalget har.

4. Lovens formål er bl. a. at begrænse forbruget navnlig af udenlandske varer, men radio og pladespillere er for langt den væsentligste del dansk arbejde.

5. Endelig er radiobranchen uforudset blevet ramt af en ikke tilsigtet dobbeltbeskatning, idet lovens fædre har overset, at radiorørene i radiomodtagere allerede var belagt med en særavgift på 3 kr. pr. stk., hvilken særavgift i lighed med særavgifterne på neonrør og lysstofrør skulle være bortfaldet, da disse ting blev inddraget under de nye afgifter, se lov nr. 436 af 19. november 1950 § 29, stk. 1, sidste punktum.